

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΒΙΒΛΙΟ 1

STEPHANIE GARBER

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μια φορά και μια ραγισμένη καρδιά**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Once Upon a Broken Heart
Από τις Εκδόσεις Flatiron Books, Νέα Υόρκη 2021
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Stephanie Garber
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Erin Fitzsimmons και Ray Shappell
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κατερίνα Σταματοπούλου, Βάσω Βύρρα

© Stephanie Garber, 2021
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2022, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4745-2

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4746-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

STEPHANIE GARBER

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΑΙ ΜΙΑ
ΡΑΓΙΣΜΕΝΗ
ΚΑΡΔΙΑ

Μετάφραση: Πηνελόπη Τριαδά

*Για όποιον πήρε ποτέ μια κακή απόφαση
εξαιτίας μιας ραγισμένης καρδιάς*

ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΑΤΕ ΣΤΟΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΤΩΝ

Κάστρο Φορτώνινα

Γουίλντ Χοιλ

Αποβάθρες

ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗ ΒΟΡΡΑ ΙΣΤΟΡΙΩΝ

Η γοργόνα και
τα μαργαριτάρια

Το Νεκροταφείο

Οι Πύργοι

Το Υπόγειο
Βασίλειο του Χάουε

Προς τη Μεριδιανή Αυτοκρατορία

ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΗΜΑΔΙΑ

Το καμπανάκι που κρεμόταν έξω από το μαγαζί με τα παράξενα αντικείμενα ήξερε ότι ο θνητός ήταν μελάς από τον τρόπο που πέρασε την πόρτα. Τα καμπανάκια έχουν εξαιρετική ακοή, αλλά το συγκεκριμένο δε χρειαζόταν κάποια ιδιαίτερη ικανότητα για να πιάσει το τραχύ κουδούνισμα της αλυσίδας του κακόγουστου ρολογιού τσέπης στον γοφό αυτού του νεαρού άντρα, ή τον απότομο θόρυβο που έκαναν οι μπότες του καθώς προσπαθούσε να περπατάει αυτόρεσκα αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν να γδάρει το πάτωμα του καταστήματος *Τα παράξενα, αλλόκοτα και φανταστικά αντικείμενα του Μαξιμίλιαν.*

Αυτός ο νεαρός θα κατέστρεφε το κορίτσι που δούλευε στο μαγαζί.

Το καμπανάκι είχε προσπαθήσει να την προειδοποιήσει. Δυο ολόκληρα δευτερόλεπτα πριν ανοίξει το αγόρι την πόρτα, το καμπανάκι χτύπησε το γλωσσίδι του. Σε αντίθεση με τους περισσότερους θνητούς, αυτό το κορίτσι είχε μεγαλώσει κοντά σε παράξενα αντικείμενα – και το καμπανάκι υποπτευόταν εδώ και πολύ καιρό ότι και η ίδια ήταν παράξενη, αν και δεν μπορούσε να καταλάβει με ποιον ακριβώς τρόπο.

Το κορίτσι ήξερε ότι πολλά αντικείμενα ήταν κάτι περισσότερο από αυτό που έδειχναν και ότι τα καμπανάκια είχαν μια έκτη αίσθηση που έλειπε από τους ανθρώπους. Δυστυχώς, αυτό το κορίτσι, που πίστευε στην ελπίδα και στα παραμύθια και στον έρωτα με την πρώτη ματιά, συχνά παρερμήνευε τα κουδουνίσματα που άκουγε από το καμπανάκι. Σήμερα το καμπανάκι ήταν σίγουρο ότι εκείνη είχε ακούσει το προειδοποιητικό

του χτύπημα. Αλλά, από τον ενθουσιασμό που χρωμάτιζε τη φωνή της καθώς μιλούσε στον νεαρό άντρα, φαινόταν ότι το κορίτσι είχε εκλάβει το πρώιμο χτύπημά του ως σύμπτωση αντί για προειδοποίηση.

ΜΕΡΟΣ Ι

*Η ιστορία της
Ιβάντζελιν Φοξ*

† Εφημερίδα των Ψιθύρων

ΠΟΥ ΘΑ ΠΡΟΣΕΥΧΟΝΤΑΙ ΤΩΡΑ ΕΚΕΙΝΟΙ
ΜΕ ΤΙΣ ΡΑΓΙΣΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ;

Του Κάτλας Ναϊτλίνγκερ

Η πόρτα για την εκκλησία του Πρίγκιπα των Καρδιών έχει εξαφανιστεί. Βαμμένη με το βαθύ κόκκινο χρώμα των ραγισμένων καρδιών, η εμβληματική είσοδος μιας από τις πιο πολυσύχναστες εκ-

κλησίες της Συνοικίας των Ναών απλώς χάθηκε κάποια στιγμή κατά τη διάρκεια της νύχτας, αφήνοντας πίσω έναν απροσπέλαστο μαρμάρινο τοίχο. Τώρα είναι αδύνατον να μπει κάποιος στην εκκλησία...

Η Ιβάντζελιν έχωσε το απόκομμα της εφημερίδας που είχε κυκλοφορήσει πριν από δυο βδομάδες στην τσέπη της εμπριμέ φούστας της. Η πόρτα στην άκρη αυτού του παρακμιακού σοκακιού ήταν ελάχιστα πιο ψηλή από εκείνη και κρυμμένη πίσω από μια σκουριασμένη μεταλλική σχάρα αντί να είναι βαμμένη με μια όμορφη κατακόκκινη μπογιά, αλλά θα στοιχημάτιζε το μαγαζί με τα παράξενα αντικείμενα του πατέρα της ότι αυτή ήταν η χαμένη πόρτα.

Τίποτα στη Συνοικία των Ναών δεν ήταν τόσο άσχημο. Κάθε είσοδος εδώ αποτελούνταν από σκαλισμένα ξύλα, δια-

κοσμητικά γείσα, γυάλινα σκέπαστρα και επίχρυσες κλειδαριές. Ο πατέρας της ήταν άνθρωπος της θρησκείας, αλλά έλεγε ότι οι εκκλησίες εδώ ήταν σαν βαμπίρ – δεν ήταν φτιαγμένες για λατρευτικούς σκοπούς, αλλά για να δελεάζουν και να παγιδεύουν. Αυτή η πόρτα όμως ήταν διαφορετική. Αυτή η πόρτα δεν ήταν παρά ένα τραχύ κομμάτι ξύλο χωρίς χερούλι και με ξεφλουδισμένη λευκή μπογιά.

Αυτή η πόρτα δεν ήθελε να βρεθεί.

Ωστόσο δεν μπορούσε να κρύψει από την Ιβάντζελιν αυτό που πραγματικά ήταν.

Το πριονωτό της σχήμα ήταν ξεκάθαρο. Η μία άκρη ήταν μια επικλινής καμπύλη, η άλλη μια οδοντωτή χαρακιά και σχημάτιζαν το μισό μιας ραγισμένης καρδιάς – ένα σύμβολο του Πρίγκιπα των Καρδιών της Μοίρας.

Επιτέλους.

Αν η ελπίδα ήταν ένα ζευγάρι φτερά, εκείνα της Ιβάντζελιν απλώνονταν πίσω της, ανυπομονώντας να πετάξουν ξανά. Μετά από δυο εβδομάδες έρευνας στην πόλη της Βαλέντα, την είχε βρει.

Όταν η κουτσομπολίστικη εφημερίδα στην τσέπη της είχε ανακοινώσει πρώτη φορά ότι η πόρτα της εκκλησίας του Πρίγκιπα των Καρδιών είχε χαθεί, λίγοι φαντάστηκαν ότι επρόκειτο για μαγεία. Ήταν το πρώτο άρθρο της σκανδαλοθηρικής εφημερίδας και ο κόσμος έλεγε ότι ήταν μια φάρσα για να αποκτήσει συνδρομητές. Οι πόρτες δεν εξαφανίζονταν έτσι απλά.

Αλλά η Ιβάντζελιν πίστευε ότι μπορούσαν. Η ιστορία δεν της είχε φανεί τέχνασμα: της είχε φανεί ένα σημάδι που της έλεγε πού να ψάξει αν ήθελε να σώσει την καρδιά της και το αγόρι στο οποίο ανήκε.

Μπορεί να μην είχε δει πολλά σημάδια μαγείας πέρα από τα παράξενα αντικείμενα στο μαγαζί του πατέρα της, αλλά πίστευε ότι ήταν υπαρκτή. Ο πατέρας της, Μαξιμίλιαν, πάντα

μιλούσε για τη μαγεία σαν να ήταν αληθινή. Και η μητέρα της ήταν από τον Μεγαλοπρεπή Βορρά, όπου δεν υπήρχε διαφορά ανάμεσα στα παραμύθια και στην ιστορία. Όλες οι ιστορίες αποτελούνται από αλήθειες και ψέματα, έλεγε. Αυτό που έχει σημασία είναι ο τρόπος που τις πιστεύουμε.

Και η Ιβάντζελιν είχε το χάρισμα να πιστεύει σε πράγματα που άλλοι θεωρούσαν μύθους – όπως τις αθάνατες Μοίρες.

Άνοιξε τη μεταλλική σχάρα. Η πόρτα δεν είχε χερούλι, αναγκάζοντάς τη να σφηνώσει τα δάχτυλά της μέσα στο μικροσκοπικό κενό ανάμεσα στην προιονωτή της άκρη και στον βρόμικο πέτρινο τοίχο.

Η πόρτα έγδαρε τα δάχτυλά της, κάνοντας να βγει μια σταγόνα αίμα, και θα έπαιρνε όρκο ότι άκουσε τη σπασμένη της φωνή να λέει: *Ξέρεις πού ετοιμάζεσαι να μπεις; Το μόνο που θα καταφέρεις είναι να κάνεις την καρδιά σου να ραγίσει.*

Αλλά η καρδιά της Ιβάντζελιν ήταν ήδη ραγισμένη. Και καταλάβαινε τα ρίσκα που έπαιρνε. Ήξερε τους κανόνες όταν επρόκειτο για μια επίσκεψη σε εκκλησίες αφιερωμένες στις Μοίρες:

Πάντα να υπόσχεσαι λιγότερα από αυτά που μπορείς να δώσεις, γιατί οι Μοίρες πάντα παίρνουν περισσότερα.

Μην κάνεις συμφωνίες με περισσότερες από μία Μοίρες.

Και, πάνω απ' όλα, μην ερωτευτείς ποτέ μια Μοίρα.

Υπήρχαν δεκαέξι αθάνατες Μοίρες και ήταν φθονερά και κτητικά πλάσματα. Προτού εξαφανιστούν πριν από αιώνες, λεγόταν ότι κυβερνούσαν ένα τμήμα του κόσμου με μια μαγεία τόσο κακόβουλη όσο και θαυμαστή. Δεν παραβίαζαν ποτέ μια συμφωνία, αν και συχνά έκαναν κακό στους ανθρώπους που βοηθούσαν. Ωστόσο οι περισσότεροι άνθρωποι –ακόμα κι αν πίστευαν ότι οι Μοίρες ήταν μόνο μύθοι– έφταναν κάποια στιγμή σε σημείο τέτοιας απελπισίας ώστε να προσεύχονται σε αυτές.

Η Ιβάντζελιν πάντα ένιωθε περιέργεια για τις εκκλησίες

τους, αλλά γνώριζε αρκετά για την ευμετάβλητη φύση των Μοιρών και των συμφωνιών που έκαναν, ώστε να αποφεύγει να καταφεύγει στους χώρους λατρείας τους. Αυτό μέχρι πριν από δυο βδομάδες, οπότε και είχε μετατραπεί σε ένα από εκείνα τα απελπισμένα άτομα για τα οποία προειδοποιούσαν πάντα οι ιστορίες.

«Σε παρακαλώ», ψιθύρισε στην πόρτα σε σχήμα καρδιάς, με φωνή γεμάτη με την άγρια και τσακισμένη ελπίδα που την είχε οδηγήσει εκεί. «Ξέρω ότι είσαι έξυπνο πραγματάκι. Αλλά μου επέτρεψες να σε βρω. Άφησέ με να μπω».

Τράβηξε το ξύλο για μια τελευταία φορά.

Αυτή τη φορά η πόρτα άνοιξε.

Η καρδιά της Ιβάντζελιν χτυπούσε σαν τρελή καθώς έκανε το πρώτο της βήμα. Κατά τη διάρκεια της έρευνάς της για τη χαμένη πόρτα, είχε διαβάσει ότι η εκκλησία του Πρίγκιπα των Καρδιών επιφύλασσε ένα διαφορετικό άρωμα σε όποιον την επισκεπτόταν. Τώρα θα έπρεπε να μυρίζει σαν την πιο πονεμένη καρδιά.

Αλλά, καθώς η Ιβάντζελιν μπήκε στον δροσερό καθεδρικό, ο αέρας δεν της θύμιζε τον Λουκ – δε μύριζε σουέτ ή πράσινη αγριάδα. Ο μισοσκότεινος χώρος της εκκλησίας είχε μια ελαφρώς γλυκιά και μεταλλική μυρωδιά: μήλα και αίμα.

Ένωσε μια ανατριχίλα στα μπράτσα. Αυτό δε θύμιζε το αγόρι που αγαπούσε. Η περιγραφή που είχε διαβάσει μάλλον ήταν λάθος. Αλλά δε γύρισε να φύγει. Ήξερε ότι οι Μοίρες δεν ήταν άγιοι ή σωτήρες, παρόλο που ήλπιζε ότι ο Πρίγκιπας των Καρδιών ήταν πιο συναισθηματικός από τους άλλους.

Τα βήματά της την πήγαν πιο βαθιά μέσα στον καθεδρικό. Τα πάντα ήταν σοκαριστικά λευκά. Λευκά χαλιά, λευκά κεριά, λευκά στασίδια προσευχής από λευκή δρυ, λευκή λεύκα και λευκή σημύδα.

Η Ιβάντζελιν περνούσε τη μία σειρά από παράταιρους λευκούς πάγκους μετά την άλλη. Μπορεί κάποτε να ήταν ωραίοι,

αλλά τώρα από πολλούς έλειπαν πόδια, ενώ άλλοι είχαν σκι-
σμένα μαξιλάρια ή καθίσματα που είχαν σπάσει στα δυο.

Σπασμένο.

Σπασμένο.

Σπασμένο.

Γι' αυτό η πόρτα δεν ήθελε να την αφήσει να μπει. Ίσως αυ-
τή η εκκλησία να μην ήταν απειλητική, να ήταν απλώς θλιμ-
μένη.

Ένα τραχύς ήχος σκισίματος διέκοψε τη σιωπή της εκκλη-
σίας.

Η Ιβάντζελιν γύρισε απότομα και έπνιξε μια κραυγή.

Αρκετές σειρές πίσω της, σε μια σκοτεινή γωνιά, ένας νεα-
ρός άντρας έμοιαζε να θρηνεί ή να εκτελεί κάποια μετάνοια.
Ατίθασες τούφες από χρυσαφένια μαλλιά κρέμονταν στο πρό-
σωπό του καθώς το κεφάλι του ήταν σκυμμένο και τα δάχτυ-
λά του έσκιζαν τα μανίκια του μπορντό πανωφοριού του.

Ένιωσε έναν πόνο στην καρδιά καθώς τον παρακολουθού-
σε. Μπήκε στον πειρασμό να ρωτήσει αν χρειαζόταν βοήθεια.
Αλλά πιθανότατα είχε επιλέξει εκείνη τη γωνία για να περά-
σει απαρατήρητος.

Και εκείνη δεν είχε πολύ χρόνο στη διάθεσή της.

Δεν υπήρχαν ρολόγια μέσα στην εκκλησία, αλλά η Ιβά-
ντζελιν θα ορκιζόταν ότι άκουσε τον χτύπο ενός δευτερολε-
πτοδείκτη, που προσπαθούσε να σβήσει τα πολύτιμα λεπτά
που της απέμεναν μέχρι τον γάμο του Λουκ.

Διέσχισε βιαστικά το κεντρικό κλίτος μέχρι την αψίδα, όπου
οι σειρές από σπασμένους πάγκους σταματούσαν και μπροστά
της υψωνόταν ένα λαμπερό μαρμάρينو βάθρο. Η εξέδρα ήταν
αψεγάδιαστη, φωτισμένη από έναν τοίχο από κεριά, ενώ περι-
βαλλόταν από τέσσερις ραβδωτούς κίονες, που φρουρούσαν
ένα τεράστιο άγαλμα του Πρίγκιπα των Καρδιών.

Ένιωσε ένα μυρμήγκιασμα στον σβέρκο της.

Η Ιβάντζελιν ήξερε πώς θα ήταν εκείνος στην εμφάνιση. Οι

Τράπουλες του Πεπρωμένου, οι οποίες χρησιμοποιούσαν εικόνες των Μοιρών για να διαβάζουν το μέλλον, είχαν γίνει πρόσφατα πολύ δημοφιλείς στο μαγαζί του πατέρα της. Η κάρτα του Πρίγκιπα των Καρδιών αντιπροσώπευε την αγάπη χωρίς ανταπόκριση και πάντα απεικόνιζε τη Μοίρα ως τραγικά όμορφη, με ζωηρά μπλε μάτια, από τα οποία κυλούσαν δάκρυα που ταίριαζαν με το αίμα το οποίο λέκιαζε πάντα τη γωνία του κακόκεφου στόματός του.

Δεν υπήρχαν ματωμένα δάκρυα σε αυτό το λαμπερό άγαλμα. Το πρόσωπό του ωστόσο διέθετε ένα είδος αδίστακτης ομορφιάς, το είδος που η Ιβάντζελιν θα περίμενε από έναν ημίθεο που είχε την ικανότητα να σκοτώνει με το φιλί του. Τα μαρμάρινα χείλη του πρίγκιπα ήταν τραβηγμένα σε ένα τέλειο μειδίαμα που θα έπρεπε να δείχνει ψυχρό και σκληρό και κοφτερό, αλλά υπήρχε μια κάποια απαλότητα στο ελαφρώς πιο παχύ κάτω χείλος του, που προεξείχε σαν θανάσιμη πρόσκληση.

Σύμφωνα με τους μύθους, ο Πρίγκιπας των Καρδιών δεν ήταν ικανός να αγαπήσει επειδή η καρδιά του είχε πάψει να χτυπάει πριν από πολύ καιρό. Μόνο ένα άτομο μπορούσε να την κάνει να λειτουργήσει ξανά: η μοναδική αληθινή του αγάπη. Έλεγαν ότι το φιλί του ήταν θανατηφόρο για όλες εκτός από εκείνη –η μοναδική του αδυναμία–, και καθώς την αναζητούσε, είχε αφήσει πίσω του μια σειρά από πτώματα.

Η Ιβάντζελιν δεν μπορούσε να φανταστεί πιο τραγική ύπαρξη. Αν υπήρχε μια Μοίρα που ίσως να έδειχνε συμπόνια για την κατάστασή της, αυτή θα ήταν ο Πρίγκιπας των Καρδιών.

Η ματιά της βρήκε τα κομψά μαρμάρινα δάχτυλα που κρατούσαν ένα μαχαίρι στο μέγεθος του πήχη της. Η λεπίδα ήταν στραμμένη προς τα κάτω, σε μια πέτρινη λεκάνη προσφορών που ισορροπούσε πάνω σε μια εστία, πάνω ακριβώς από έναν χαμηλό κύκλο από λευκές τρεμουλιαστές φλόγες. Στο πλάι ήταν σκαλισμένες οι λέξεις *Αίμα για μια προσευχή*.

Η Ιβάντζελιν πήρε μια βαθιά ανάσα.

Πι' αυτό είχε έρθει εδώ.

Πίεσε το δάχτυλό της στην άκρη της λεπίδας. Κοφτερό μάρμαρο τρύπησε το δέρμα της, και άρχισαν να πέφτουν σταγόνες αίματος, τσιτσιρίζοντας και συρίζοντας, γεμίζοντας τον αέρα με ακόμα περισσότερο μεταλλικό, γλυκό άρωμα.

Εν μέρει ήλπιζε ότι ίσως αυτή η προσφορά να προκαλούσε κάποια επίδειξη μαγείας. Ότι ίσως το άγαλμα να ζωντάνευε ή η φωνή του Πρίγκιπα των Καρδιών να γέμιζε την εκκλησία. Αλλά τίποτα δεν κινούνταν εκτός από τις φλόγες στον τοίχο που σχημάτιζαν τα κεριά. Δεν μπορούσε να ακούσει ούτε καν τον απελπισμένο νεαρό άντρα στο πίσω μέρος της εκκλησίας. Ήταν μόνο εκείνη και το άγαλμα.

«Αγαπητέ... Πρίγκιπα», ξεκίνησε διστακτικά. Δεν είχε προσευχηθεί ποτέ σε μια Μοίρα, και δεν ήθελε να το κάνει λάθος. «Είμαι εδώ επειδή οι γονείς μου είναι νεκροί».

Η Ιβάντζελιν μόρφασε. Δεν ήταν αυτός ο σωστός τρόπος για να ξεκινήσει.

«Ήθελα να πω ότι και οι δυο γονείς μου έχουν αποβιώσει. Έχασα τη μητέρα μου πριν από δυο χρόνια. Μετά έχασα τον πατέρα μου πέρσι. Τώρα θα χάσω το αγόρι που αγαπώ.

»Ο Λουκ Ναβάρο...» Ο λαιμός της έκλεισε καθώς είπε το όνομα και φαντάστηκε το στραβό χαμόγελό του. Ίσως, αν ήταν πιο συνηθισμένος ή πιο φτωχός ή πιο σκληρός, να μην είχε συμβεί τίποτε από όλα αυτά. «Βλεπόμασταν στα κρυφά. Πενθούσα τον πατέρα μου. Μετά, πριν από κάτι παραπάνω από δυο βδομάδες, τη μέρα που ο Λουκ κι εγώ θα λέγαμε στις οικογένειές μας ότι ήμασταν ερωτευμένοι, η θετή μου αδελφή, Μαρισόλ, ανακοίνωσε ότι εκείνη και ο Λουκ θα παντρεύονταν».

Η Ιβάντζελιν έκανε μια παύση για να κλείσει τα μάτια της. Αυτό το σημείο εξακολουθούσε να της φαίνεται ακατανόητο. Οι γρήγοροι αρραβώνες δεν ήταν κάτι ασυνήθιστο. Η Μαρισόλ ήταν όμορφη, και παρόλο που ήταν συγκρατημένη, ήταν και καλοσυνάτη – πολύ περισσότερο από τη μητριά της Ιβά-

ντζελιν, την Άγκνες. Αλλά η Ιβάντζελιν δεν είχε δει ποτέ τον Λουκ στο ίδιο δωμάτιο με τη Μαρισόλ.

«Ξέρω πώς ακούγεται αυτό, αλλά ο Λουκ με αγαπάει. Πιστεύω ότι είναι δέσμιος μιας κατάρας. Δε μου έχει μιλήσει από τότε που ανακοινώθηκε ο αρραβώνας – δε θέλει ούτε να με δει. Δεν ξέρω πώς το έκανε, αλλά είμαι σίγουρη ότι όλα αυτά είναι έργο της μητριάς μου». Η Ιβάντζελιν δεν είχε στ' αλήθεια αποδείξεις ότι η Άγκνες ήταν μάγισσα και είχε καταραστεί τον Λουκ. Αλλά ήταν σίγουρη ότι η μητριά της είχε μάθει για τη σχέση της Ιβάντζελιν με τον Λουκ και ήθελε τον Λουκ, και τον τίτλο που θα κληρονομούσε κάποια μέρα, για την κόρη της.

«Η Άγκνες με μισεί από τότε που πέθανε ο πατέρας μου. Προσπάθησα να μιλήσω στη Μαρισόλ για τον Λουκ. Σε αντίθεση με τη μητριά μου, δε νομίζω ότι η Μαρισόλ θα με πλήγωνε ποτέ σκόπιμα. Αλλά, κάθε φορά που δοκιμάζω να ανοίξω το στόμα μου, οι λέξεις δε βγαίνουν, λες και είναι και αυτές καταραμένες ή λες και είμαι εγώ καταραμένη. Γι' αυτό είμαι εδώ, ικετεύοντας τη βοήθειά σου. Ο γάμος είναι σήμερα, και θέλω να τον σταματήσεις».

Η Ιβάντζελιν άνοιξε τα μάτια της.

Το άψυχο άγαλμα δεν είχε αλλάξει. Ήξερε ότι τα αγάλματα γενικώς δεν κινούνταν. Ωστόσο δεν μπορούσε παρά να σκεφτεί ότι θα έπρεπε να έχει κάνει κάτι – να μετακινηθεί ή να κουνήσει τα μαρμάρινα μάτια του. «Σε παρακαλώ, ξέρω ότι καταλαβαίνεις τι σημαίνει ραγισμένη καρδιά. Σταμάτησε τον γάμο του Λουκ και της Μαρισόλ. Μην αφήσεις την καρδιά μου να ραγίσει ξανά».

«Τι αξιοθρήνητη ομιλία». Δυο αργά παλαμάκια ακολούθησαν την οκνηρή φωνή, η οποία ακούστηκε μερικά μόλις μέτρα μακριά.

Η Ιβάντζελιν γύρισε απότομα, με όλο το αίμα να φεύγει από το πρόσωπό της. Δεν περίμενε να τον δει – τον νεαρό άντρα που έσκιζε τα ρούχα του στο πίσω μέρος της εκκλησίας. Αν και

δυσκολευόταν να πιστέψει ότι ήταν το ίδιο πρόσωπο. Νόμιζε ότι εκείνο το αγόρι υπέφερε, αλλά μάλλον είχε ξεφορτωθεί τον πόνο του μαζί με τα μανίκια του σακακιού του, τα οποία τώρα κρέμονταν κουρελιασμένα πάνω σε ένα ριγέ ασπρόμαυρο πουκάμισο, το μισό από το οποίο έπεφτε έξω από το παντελόνι του.

Καθόταν στα σκαλοπάτια του βάθρου, γέρνοντας νωθρά πάνω σε έναν από τους κίονες, με τα μακριά, αδύνατα πόδια του απλωμένα μπροστά του. Τα μαλλιά του ήταν χρυσαφένια και ανακατεμένα, τα λαμπερά γαλάζια μάτια του ήταν κόκκινα και η άκρη του στόματός του συσπάτο σαν να μην απολάμβανε πολλά πράγματα αλλά να έβρισκε ικανοποίηση στον σύγνομο πόνο που της είχε μόλις προκαλέσει. Έδειχνε βαριεστημένος και πλούσιος και σκληρός.

«Θα ήθελες να σηκωθώ όρθιος και να κάνω μια στροφή για να με παρατηρήσεις καλύτερα;» την πείραζε.

Το χρώμα επανήλθε αμέσως στα μάγουλα της Ιβάντζελιν. «Είμαστε σε εκκλησία».

«Τι σχέση έχει αυτό;» Με μια κομπή κίνηση, ο νεαρός άντρας έβαλε το χέρι του στην εσωτερική τσέπη του σκισμένου μπορντό πανωφοριού του, έβγαλε ένα ολόλευκο μήλο και το δάγκωσε. Σκούρος κόκκινος χυμός έσταξε από το φρούτο πάνω στα μακριά, χλωμά του δάχτυλα και μετά πάνω στα αψεγάδιαστα μαρμάρινα σκαλοπάτια.

«Μην το κάνεις αυτό!» Η Ιβάντζελιν δεν ήθελε να φωνάξει. Παρόλο που δεν ήταν ντροπαλή με τους ξένους, γενικώς απέφευγε τους τσακωμούς μαζί τους. Αλλά, απ' ό,τι φαινόταν, δεν μπορούσε να κρατηθεί με αυτόν τον αγενή νεαρό. «Είσαι ασεβής».

«Κι εσύ προσεύχεσαι σε έναν αθάνατο που σκοτώνει κάθε κορίτσι που φιλάει. Πιστεύεις στ' αλήθεια ότι είναι άξιος σεβασμού;» Ο απαίσιος νεαρός άντρας τόνισε τα λόγια του με άλλη μια μεγάλη δαγκωνιά από το μήλο του.

Προσπάθησε να τον αγνοήσει. Αλήθεια προσπάθησε. Αλλά

ήταν λες και την είχε καταλάβει μια τρομερή μαγεία. Αντί να αποχωρήσει, η Ιβάντζελιν φαντάστηκε τον ξένο να παίρνει τα χείλη της αντί για το μήλο και να τη φιλάει με το γλυκό σαν το μήλο στόμα του μέχρι να πεθάνει στην αγκαλιά του.

Όχι. Δεν μπορούσε να είναι...

«Πάλι με κοιτάζεις επίμονα», είπε εκείνος με ένα γουργουρητό.

Η Ιβάντζελιν απέστρεψε αμέσως το βλέμμα της και γύρισε ξανά στο μαρμαρίνο γλυπτό. Πριν από μερικά λεπτά, τα χείλη του είχαν κάνει την καρδιά της να χτυπάει σαν τρελή, αλλά τώρα έμοιαζε απλώς με ένα συνηθισμένο άγαλμα, άψυχο σε σύγκριση με αυτόν τον μοχθηρό νεαρό άντρα.

«Προσωπικά, πιστεύω ότι είμαι πολύ πιο όμορφος». Ξαφνικά, ο νεαρός άντρας στεκόταν ακριβώς δίπλα της.

Πεταλούδες άρχισαν να φτερουγίζουν στο στομάχι της Ιβάντζελιν. Φοβισμένες πεταλούδες. Με τα μανιασμένα φτερά τους να χτυπάνε υπερβολικά γρήγορα και να την προειδοποιούν να φύγει από εκεί, να το βάλει στα πόδια, να δραπετεύσει. Αλλά δεν μπορούσε να αποστρέψει το βλέμμα της.

Από τόσο κοντά, ήταν αδιαμφισβήτητα ελκυστικός και πιο ψηλός απ' ό,τι της είχε φανεί. Της χάρισε ένα πραγματικό χαμόγελο, αποκαλύπτοντας ένα ζευγάρι λακκάκια που προς στιγμήν τον έκαναν να μοιάζει περισσότερο με άγγελο παρά με διάβολο. Αλλά φαντάστηκε ότι ακόμα και οι άγγελοι θα έπρεπε να είναι επιφυλακτικοί απέναντί του. Μπορούσε να τον φανταστεί να χαμογελάει αποκαλύπτοντας εκείνα τα παραπλανητικά λακκάκια του καθώς παρέσερνε έναν άγγελο κάνοντάς τον να χάσει τις φτερούγες του μόνο και μόνο για να μπορέσει να παίξει εκείνος με τα φτερά.

«Εσύ είσαι», ψιθύρισε. «Είσαι ο Πρίγκιπας των Καρδιών».

Ο Πρίγκιπας των Καρδιών έκοψε μια τελευταία δαγκωνιά από το μήλο του πριν το αφήσει να πέσει στο πάτωμα και το πιτσιλίζει με κόκκινο χρώμα. «Όσοι δε με συμπαθούν με αποκαλούν Τζακς».

Η Ιβάντζελιν ήθελε να πει ότι δεν τον αντιπαθούσε, ότι ήταν πάντα η αγαπημένη της Μοίρα. Αλλά αυτός δεν ήταν ο ερωτοχτυπημένος Πρίγκιπας των Καρδιών που είχε φανταστεί. Ο Τζακς δεν έμοιαζε με την προσωποποίηση του σπαργμού.

Μήπως όλα αυτά ήταν ένα κακόβουλο αστείο; Υποτίθεται ότι οι Μοίρες είχαν εξαφανιστεί από τον κόσμο πριν από αιώνες. Ωστόσο όλα όσα φορούσε ο Τζακς –από τη λυτή του γραβάτα μέχρι τις ψηλές δερμάτινες μπότες του– ήταν η τελευταία λέξη της μόδας.

Τα μάτια της τινάχτηκαν στη λευκή εκκλησία γύρω της λες και οι φίλοι του Λουκ θα εμφανίζονταν από στιγμή σε στιγμή για να γελάσουν. Ο Λουκ ήταν ο μοναχογιός ενός ευγενούς, και παρόλο που όταν ήταν με την Ιβάντζελιν δε φερόταν ποτέ σαν να είχε σημασία αυτό, οι νεαροί με τους οποίους έκανε παρέα τη θεωρούσαν κατώτερή του. Ο πατέρας της Ιβάντζελιν διέθετε αρκετά καταστήματα στη Βαλέντα, κι έτσι δεν υπήρξε ποτέ φτωχή. Αλλά δεν ήταν από την ανώτερη κοινωνική τάξη, όπως ο Λουκ.

«Αν ψάχνεις την έξοδο επειδή ήρθες στα λογικά σου, δε θα σε σταματήσω». Ο Τζακς δίπλωσε τα χέρια του πίσω από το χρυσαφένιο κεφάλι του, έγειρε να στηριχτεί στο άγαλμα που ήταν αφιερωμένο στον ίδιο και χαμογέλασε.

Το στομάχι της σφίχτηκε προειδοποιητικά, λέγοντάς της να μην αφήσει τα λακκάκια του ή τα σκισμένα ρούχα του να την παραπλανήσουν. Αυτό ήταν το πιο επικίνδυνο πλάσμα που είχε γνωρίσει ποτέ.

Η Ιβάντζελιν δεν πίστευε ότι θα τη σκότωνε – δε θα ήταν ποτέ αρκετά ανόητη ώστε να αφήσει τον Πρίγκιπα των Καρδιών να τη φιλήσει. Αλλά ήξερε ότι, αν έμενε και έκανε μια συμφωνία με τον Τζακς, εκείνος θα κατέστρεφε για πάντα κάποιο άλλο κομμάτι του εαυτού της. Και ωστόσο, αν έφευγε, δε θα μπορούσε να σώσει τον Λουκ.

«Τι θα μου κοστίσει η βοήθειά σου;»

«Είπα ότι θα σε βοηθήσω;» Τα μάτια του κατέβηκαν στις μπεζ κορδέλες που ξεκινούσαν από τα παπούτσια της για να τυλιχτούν γύρω από τους αστραγάλους της, έως ότου να εξαφανιστούν κάτω από το στρίφωμα του κεντητού φορέματός της. Ήταν ένα από τα παλιά φορέματα της μητέρας της, καλυμμένο με ένα κέντημα που απεικόνιζε ανοιχτόχρωμα μοβ γαϊδουράγκαθα, μικροσκοπικά κίτρινα λουλούδια και μικρές αλεπούδες.

Το στόμα του Τζακς στράβωσε με περιφρόνηση και έμεινε έτσι καθώς το βλέμμα του συνέχισε να ανεβαίνει ως τις μπούκλες των μαλλιών, που είχε κατσαρώσει πολύ προσεκτικά με ένα ψαλίδι κατσαρώματος σήμερα το πρωί.

Η Ιβάντζελιν προσπάθησε να μη νιώσει προσβεβλημένη. Από τη σύντομη εμπειρία που είχε με αυτή τη Μοίρα, θεωρούσε ότι ήταν πολλά αυτά που δεν ενέκρινε.

«Τι χρώμα είναι αυτό;» Έκανε ένα αόριστο νεύμα προς τις μπούκλες της.

«Είναι ροζ και χρυσό», απάντησε εκείνη χαρούμενα. Η Ιβάντζελιν δεν άφηγε ποτέ κανέναν να την κάνει να νιώσει άσχημα για τα ασυνήθιστα μαλλιά της. Η μητριά της προσπαθούσε πάντα να την πείσει να τα βάψει καστανά. Αλλά τα μαλλιά της Ιβάντζελιν, με κύματα απαλού ροζ ανάμεσα στο ανοιχτό

χρυσό, ήταν αυτό που της άρεσε περισσότερο στην εμφάνισή της.

Ο Τζακς έγειρε το κεφάλι του στο πλάι, συνεχίζοντας να την παρατηρεί βλοσυρός. «Γεννήθηκες στη Μεριδιανή Αυτοκρατορία ή στον Βορρά;»

«Τι σημασία έχει αυτό;»

«Πες το περιέργεια».

Η Ιβάντζελιν αντιστάθηκε στην παρόρμηση να του ανταποδώσει τη βλοσυρή του έκφραση. Κανονικά, της άρεσε να απαντά σε αυτή την ερώτηση. Ο πατέρας της, που ήθελε να κάνει την Ιβάντζελιν να νιώθει λες και όλη της η ζωή ήταν ένα παραμύθι, πάντα την πείραζε ότι την είχε βρει μέσα σε ένα κιβώτιο μαζί με άλλα παράξενα αντικείμενα που είχαν παραδοθεί στο κατάστημά του – γι' αυτό τα μαλλιά της ήταν ροζ σαν εκείνα ενός ξωτικού, της έλεγε πάντα. Και η μητέρα της συμφωνούσε πάντα με ένα κλείσιμο του ματιού της.

Της έλειπε το κλείσιμο του ματιού της μητέρας της και τα πειράγματα του πατέρα της. Της έλειπαν τα πάντα από εκείνους, αλλά δεν ήθελε να μοιραστεί τίποτε απ' όλα αυτά με τον Τζακς.

Σήκωσε τους ώμους της αντί να απαντήσει.

Τα φρύδια του Τζακς έσμιξαν. «Δεν ξέρεις πού γεννήθηκες;»

«Είναι όρος αυτός για να λάβω τη βοήθειά σου;»

Την παρατήρησε ξανά, με τα μάτια του να μένουν στα χείλη της αυτή τη φορά. Ωστόσο δεν την κοίταξε σαν να ήθελε να τη φιλήσει. Ήταν μια ψυχρή εξέταση. Κοιτούσε το στόμα της με τον τρόπο που κάποιος θα παρατηρούσε τα προϊόντα σε ένα από τα καταστήματα του πατέρα της, λες και τα χείλη της ήταν κάτι που μπορούσε να αγοράσει – κάτι που μπορούσε να γίνει δικό του.

«Πόσα άτομα έχεις φιλήσει;» τη ρώτησε.

Ένιωσε ένα κύμα θερμότητας να ανεβαίνει στον λαιμό της.

Δούλευε στο μαγαζί με τα παράξενα αντικείμενα του πατέρα της από τότε που ήταν δώδεκα. Δεν είχε ανατραφεί ως μια καθωσπρέπει νεαρή κυρία· δεν ήταν σαν τη θετή αδελφή της, η οποία είχε διδαχτεί να διατηρεί πάντα ένα μέτρο απόσταση από έναν κύριο και να μη μιλάει ποτέ για κάτι πιο αμφιλεγόμενο από τον καιρό. Οι γονείς της είχαν ενθαρρύνει την Ιβάντζελιν να είναι περιέργη και περιπετειώδης και φιλική, αλλά δεν ήταν πάντα τολμηρή. Κάποια πράγματα της προκαλούσαν νευρικότητα, και ο τρόπος που ο Πρίγκιπας των Καρδιών κοιτούσε συνεχώς το στόμα της ήταν ένα από εκείνα τα πράγματα. «Μόνο τον Λουκ έχω φιλήσει».

«Αυτό είναι θλιβερό».

«Ο Λουκ είναι το μόνο άτομο που θέλω να φιλήσω».

Ο Τζακς έξιψε το μυτερό του πιγούνι, δείχνοντας να αμφιβάλλει. «Μπαίνω σχεδόν στον πειρασμό να σε πιστέψω».

«Γιατί να πω ψέματα;»

«Όλοι λένε ψέματα – πιστεύουν ότι είναι πιθανότερο να τους βοηθήσω αν αναζητούν κάτι ευγενές όπως είναι η αληθινή αγάπη». Ένα ίχνος χλεύης χρωμάτισε τη φωνή του, γκρεμίζοντας άλλο ένα κομμάτι του Πρίγκιπα των Καρδιών που είχε φανταστεί η Ιβάντζελιν. «Αλλά, ακόμα κι αν όντως αγαπάς αυτό το αγόρι, είσαι καλύτερα χωρίς εκείνον. Αν σε αγαπούσε κι εκείνος, δε θα παντρευόταν μιαν άλλη. Τέλος».

«Κάνεις λάθος». Η φωνή της έκρυβε την ίδια σιγουριά με την καρδιά της. Η Ιβάντζελιν είχε αμφιβάλλει για τη σχέση της με τον Λουκ μετά τον ξαφνικό αρραβώνα του με τη Μαρισόλ, αλλά οι αναμνήσεις των μηνών που είχαν περάσει μαζί έδιωχναν πάντα την αμφιβολία της. Τη νύχτα που είχε πεθάνει ο πατέρας της Ιβάντζελιν –τη νύχτα που η καρδιά της δεν έλεγε να πάψει να σφυροκοπάει ή να πονάει– ο Λουκ την είχε βρει να περιφέρεται στους διαδρόμους του καταστήματος με τα παράξενα αντικείμενα ψάχνοντας ένα γιατροσόφι για ραγισμένες καρδιές. Στα μάγουλά της κυλούσαν δάκρυα και τα μάτια της ήταν

κόκκινα. Φοβόταν ότι το κλάμα της θα τον έδιωχνε, αλλά, αντίθετα, εκείνος την πήρε στην αγκαλιά του και είπε: «Δεν ξέρω αν μπορώ να επιδιορθώσω τη ραγισμένη σου καρδιά, αλλά μπορείς να πάρεις τη δική μου επειδή είναι ήδη δική σου».

Ήξερε εδώ και λίγο καιρό ότι τον αγαπούσε, αλλά τότε ήταν που κατάλαβε ότι την αγαπούσε και ο Λουκ. Μπορεί να είχε δανειστεί τα λόγια του από κάποιο μυθιστόρημα, αλλά τα συνόδευε με ειλικρινείς πράξεις. Την είχε βοηθήσει να μην καταρρεύσει εκείνη τη νύχτα και τόσες ακόμα από τις νύχτες που ακολούθησαν. Και τώρα ήταν αποφασισμένη να τον βοηθήσει. Οι προτάσεις και οι αρραβώνες δε σήμαιναν πάντα αγάπη, αλλά ήξερε ότι στιγμές σαν εκείνες που είχε μοιραστεί με τον Λουκ σήμαιναν αυτό ακριβώς.

Σίγουρα τον είχαν καταραστεί. Όσο ακραία ή ανόητη κι αν την έκανε να δείχνει στους άλλους αυτό, ήταν η μόνη εξήγηση που μπορούσε να πιστέψει. Δεν έδειχνε λογικό το να μη θέλει έστω να της μιλήσει ή το ότι κάθε φορά που η Ιβάντζελιν προσπαθούσε να πει στη Μαρισόλ την αλήθεια άνοιγε το στόμα της και δεν έβγαιναν λέξεις.

«Σε παρακαλώ». Δεν είχε πρόβλημα να ικετεύσει. «Βοήθησέ με».

«Δε νομίζω ότι αυτό που θέλεις θα σε βοηθήσει. Ωστόσο έχω αδυναμία στους χαμένους σκοπούς. Θα σταματήσω τον γάμο με αντάλλαγμα τρία φιλιά». Τα μάτια του Τζακς έλαμψαν με θυμηδία καθώς επέστρεψαν στο στόμα της.

Ένα νέο κύμα ζέστης απλώθηκε στα μάγουλα της Ιβάντζελιν. Έκανε λάθος όταν σκέφτηκε ότι εκείνος δεν ήθελε να τη φιλήσει. Αλλά, αν οι ιστορίες ήταν αληθινές, ένα φιλή από εκείνον και θα ήταν νεκρή.

Ο Τζακς γέλασε, με ένα γέλιο τραχύ και κοφτό. «Ηρέμησε, μικρούλα, δεν επιθυμώ να σε φιλήσω. Αυτό θα σε σκότωνε, και τότε θα μου ήσουν άχρηστη. Θέλω να φιλήσεις τρεις άλλους. Εκείνους που θα επιλέξω εγώ. Όταν επιλέξω».

«Τι είδους φιλιά θα είναι αυτά; Πεταχτά... ή κάτι περισσό-τερο;»

«Αν πιστεύεις ότι αυτό μετράει, τότε δεν έχεις φιληθεί». Ο Τζακς ξεκόλλησε από το άγαλμα και ήρθε πιο κοντά της, δεσπόζοντας από πάνω της ξανά. «Χωρίς γλώσσα δεν είναι πραγματικό φιλί».

Το κοκκίνισμα που προσπαθούσε να πολεμήσει έγινε πιο καυτό, έως ότου ο λαιμός της και τα μάγουλά της και τα χείλη της πήραν φωτιά.

«Γιατί διστάζεις, ζώακι; Φιλιά είναι μόνο». Ο Τζακς ακουγόταν σαν να προσπαθούσε να συγκρατήσει άλλο ένα γέλιο. «Είτε αυτός ο Λουκ δεν έχει ιδέα πώς να χρησιμοποιεί το στόμα του είτε εσύ φοβάσαι μήπως πεις να υπερβολικά γρήγορα επειδή κατά βάθος σου αρέσει η ιδέα».

«Δε μου αρέσει η ιδέα...»

«Επομένως ο Λουκ σου φιλάει απαίσια;»

«Ο Λουκ φιλάει υπέροχα!»

«Πώς το ξέρεις αν δεν έχεις κάτι άλλο για να το συγκρίνεις; Αν καταλήξεις με τον Λουκ, μπορεί στο τέλος να φτάσεις να εύχεσαι να σου είχα ζητήσει να φιλήσεις περισσότερα από τρία άτομα».

«Δε θέλω να φιλήσω ξένους – ο μόνος που θέλω είναι ο Λουκ».

«Τότε αυτό θα είναι μικρό αντίτιμο», είπε ψυχρά ο Τζακς.

Είχε δίκιο, αλλά η Ιβάντζελιν δεν μπορούσε να συμφωνήσει έτσι απλά. Ο πατέρας της της είχε διδάξει ότι οι Μοίρες δεν καθόριζαν το μέλλον ενός ατόμου, όπως έλεγε το όνομά τους. Αντίθετα, άνοιγαν πόρτες σε νέα μέλλοντα. Αλλά οι πόρτες που άνοιγαν από τις Μοίρες δεν οδηγούσαν πάντα εκεί που περίμεναν οι άνθρωποι· αντίθετα, συχνά τούς οδηγούσαν σε νέα παζάρια απελπισίας για να διορθώσουν τις προηγούμενες κακές συμφωνίες τους. Είχε συμβεί σε αμέτρητες ιστορίες, και η Ιβάντζελιν δεν ήθελε να συμβεί και στη δική της.

«Δε θέλω να πεθάνει κανείς», είπε. «Δεν μπορείς να σταματήσεις τον γάμο φιλώντας κάποια εκεί».

Ο Τζακς έδειχνε απογοητευμένος. «Ούτε καν τη θετή σου αδελφή;»

«Όχι!»

Ο Τζακς έφερε τα δάχτυλά του στο στόμα του και έπαιξε με το κάτω χείλος του, καλύπτοντας μισή έκφραση που θα μπορούσε να είναι είτε εκνευρισμός είτε θυμηδία. «Δεν είσαι σε θέση να κάνεις παζάρια».

«Νόμιζα ότι στις Μοίρες άρεσαν τα παζάρια», τον προκάλεσε.

«Μόνο όταν φτιάχνουμε εμείς τους κανόνες. Ωστόσο είμαι σε καλή διάθεση, γι' αυτό θα ικανοποιήσω το αίτημά σου. Θέλω απλώς να μάθω και κάτι άλλο. Πώς έκανες την πόρτα να σε αφήσει να μπει;»

«Της το ζήτησα με ευγένεια».

Ο Τζακς έτριψε τη γωνία του πιγουνιού του. «Αυτό είναι όλο; Δε βρήκες ένα κλειδί;»

«Δεν είδα καν την κλειδαρότρυπα», απάντησε με ειλικρίνεια.

Κάτι σαν νίκη έλαμψε στα μάτια του Τζακς, και μετά άρπαξε τον καρπό της και τον έφερε στο κρύο στόμα του.

«Τι κάνεις;» είπε εκείνη με μια κοφτή ανάσα.

«Μην ανησυχείς. Δε θα σε φιλήσω». Τα χείλη του χάιδεψαν την απαλή κάτω πλευρά του καρπού της. Μία φορά. Δυο φορές. Τρεις φορές. Ήταν το πιο απαλό άγγιγμα, και ωστόσο είχε κάτι το απίστευτα προσωπικό. Την έκανε να σκεφτεί τις άλλες ιστορίες που έλεγαν, ότι τα φιλήματα του ίσως να ήταν θανατηφόρα αλλά άξιζε τον κόπο να πεθάνεις γι' αυτά. Το δροσερό στόμα του Τζακς κινούνταν σκόπιμα μπρος πίσω πάνω στον γρήγορο σφυγμό της, βελούδινο και απαλό, και... τα κοφτερά του δόντια βυθίστηκαν στο δέρμα της.

Εκείνη φώναξε: «Με δάγκωσες!»

«Ηρέμησε, ζωάκι, δε μάτωσε». Τα μάτια του έλαμπαν πιο πολύ καθώς άφησε το χέρι της.

Η κοπέλα πέρασε το δάχτυλό της πάνω από το κοκκινισμένο δέρμα στο οποίο είχε μόλις βυθίσει τα δόντια του. Τρία λεπτά λευκά σημάδια, στο σχήμα μικροσκοπικών ραγισμένων καρδιών, εμφανίστηκαν στην κάτω πλευρά του καρπού της. *Μία για κάθε φιλή.*

«Πότε...» Η Ιβάντζελιν σήκωσε το βλέμμα της.

Αλλά ο Πρίγκιπας των Καρδιών είχε ήδη εξαφανιστεί. Δεν τον είδε καν να φεύγει. Απλώς άκουσε την πόρτα της εκκλησίας να κλείνει.

Η Ιβάντζελιν είχε πάρει αυτό που ήθελε.

Τότε γιατί δεν ένιωθε καλύτερα;

Είχε κάνει το σωστό. Ο Λουκ την αγαπούσε. Δεν μπορούσε να πιστέψει ότι παντρευόταν τη Μαρισόλ με δική του βούληση. Δεν ήταν ότι η Ιβάντζελιν αντιπαθούσε τη Μαρισόλ. Στην πραγματικότητα ελάχιστα γνώριζε τη θετή αδελφή της. Περίπου ένα χρόνο μετά τον θάνατο της μητέρας της, είχε μπει στο κεφάλι του πατέρα της Ιβάντζελιν η ιδέα ότι έπρεπε να ξαναπαντρευτεί, ότι χρειαζόταν μια σύζυγο για να φροντίζει την Ιβάντζελιν σε περίπτωση που του συνέβαινε κάτι. Μπορούσε ακόμη να θυμηθεί την ανησυχία που είχε αντικαταστήσει το φως στα μάτια του, σαν να ήξερε ότι δεν του είχε απομείνει άλλος χρόνος.

Ο πατέρας της ήταν παντρεμένος με την Άγκνες μόλις έξι μήνες όταν πέθανε. Όλο εκείνο το διάστημα η Μαρισόλ δεν είχε πατήσει ποτέ το πόδι της στο μαγαζί με τα περίεργα αντικείμενα, στο οποίο η Ιβάντζελιν περνούσε τον περισσότερο χρόνο της. Η Μαρισόλ έλεγε ότι ήταν αλλεργική στη σκόνη, αλλά ήταν τόσο νευρική όταν βρισκόταν κοντά σε οτιδήποτε έστω και ελάχιστα παράξενο, ώστε η Ιβάντζελιν πάντα υποπτευόταν ότι στην πραγματικότητα η θετή της αδελφή φοβόταν τις κατάρες και τα μυστήρια. Ενώ η Ιβάντζελιν και ο Λουκ

συνήθιζαν να αστειεύονται ότι, αν κάποιος τους καταριόταν ποτέ, αυτό απλώς θα αποδείκνυε ότι η μαγεία ήταν υπαρκτή.

Ήταν κωμικά θλιβερό το γεγονός ότι τώρα η Ιβάντζελιν είχε αυτή την απόδειξη αλλά δεν είχε εκείνον.

Ακόμα κι αν ο Τζακς επέστρεφε και επέτρεπε στην Ιβάντζελιν να αλλάξει γνώμη, εκείνη δε θα άλλαζε. Ο Τζακς είχε πει ότι θα σταματούσε τον γάμο και είχε υποσχεθεί να μη σκοτώσει κανέναν.

Ωστόσο... η Ιβάντζελιν δεν μπορούσε να απαλλαγεί από την αίσθηση ότι είχε κάνει λάθος. Δε θεωρούσε ότι είχε συμφωνήσει πολύ γρήγορα, αλλά το μόνο που μπορούσε να δει ήταν εκείνη η λάμψη να χορεύει στα μάτια του Τζακς καθώς είχε πάρει τον καρπό της.

Η Ιβάντζελιν άρχισε να τρέχει.

Δεν ήξερε τι θα έκανε ή γιατί ξαφνικά ένιωθε άρρωστη μέσα της. Ήξερε μόνο ότι έπρεπε να ξαναμιλήσει στον Τζακς πριν σταματήσει τον γάμο.

Αν ήταν σε μια συνηθισμένη εκκλησία, ίσως να τον είχε προλάβει γρήγορα. Αλλά αυτή εδώ η εκκλησία ανήκε σε μια Μοίρα και προστατευόταν από μια μαγεμένη πόρτα που έδειχνε να έχει δική της βούληση. Όταν την άνοιξε, η πόρτα δεν την έβγαλε ξανά στη Συνοικία των Ναών. Την έβγαλε σε ένα μουχλιασμένο, παλιό φαρμακείο γεμάτο με αιωρούμενους κόκκους σκόνης, άδεια μπουκάλια και ρολόγια.

Τικ. Τακ. Τικ. Τακ. Τικ. Τακ.

Ποτέ ξανά τα δευτερόλεπτα δεν κυλούσαν τόσο γρήγορα. Ανάμεσα σε ένα τικ και σ' ένα τακ, η μαγεμένη πόρτα από την οποία είχε μόλις περάσει εξαφανίστηκε και αντικαταστάθηκε από ένα καγκελόφραχτο παράθυρο που κοιτούσε προς μια σειρά από δρόμους στραβούς σαν δόντια. Βρισκόταν στη Συνοικία των Μπαχαρικών – στην άλλη πλευρά της πόλης από εκεί όπου θα παντρεύονταν ο Λουκ και η Μαρισόλ.

Η Ιβάντζελιν βλαστήμησε καθώς άρχισε να τρέχει.

Μέχρι να διασχίσει την πόλη και να φτάσει στο σπίτι της, φοβόταν ότι ήταν πια πολύ αργά.

Η Μαρισόλ και ο Λουκ θα αντάλλασσαν τους όρκους τους στον κήπο της μητέρας της, μέσα στο κιόσκι που είχε χτίσει ο πατέρας της. Τη νύχτα γέμιζε από τη μουσική των γρύλων, και πουλιά τιτίβιζαν κατά τη διάρκεια της μέρας. Η Ιβάντζελιν μπορούσε να ακούσει τα τραγούδια τους καθώς έμπαινε στον κήπο τώρα, αλλά δεν ακούγονταν φωνές. Το μόνο που υπήρχε ήταν τα λεπτεπίλεπτα πουλιά που πετούσαν χαρούμενα μέσα από το κιόσκι πριν προσγειωθούν σε μια συστάδα από γρανιτένια αγάλματα.

Τα γόνατα της Ιβάντζελιν άρχισαν να τρέμουν.

Δεν υπήρχαν ποτέ πριν αγάλματα σε αυτόν τον κήπο. Αλλά τώρα ήταν εννιά και όλα τους κρατούσαν κύπελλα σαν να είχαν μόλις ολοκληρώσει μια πρόποση. Κάθε πρόσωπο ήταν ανησυχητικά ρεαλιστικό και τρομακτικά οικείο.

Η Ιβάντζελιν παρακολούθησε με αποστροφή μια μύγα να προσγειώνεται βουίζοντας στο πρόσωπο ενός αγάλματος που έμοιαζε με την Άγκνες πριν πετάξει από εκεί για να καθίσει στο γρανιτένιο μάτι της Μαρισόλ.

Ο Τζακς είχε σταματήσει τον γάμο μετατρέποντας τους πάντες σε πέτρα.

ΠΟΣΟ ΜΑΚΡΙΑ ΘΑ ΦΤΑΝΑΤΕ
ΓΙΑ ΕΝΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ;

Από τότε που θυμάται τον εαυτό της, η Ιβάντζελιν Φοξ πίστευε στην αληθινή αγάπη και στο ευτυχισμένο τέλος... έως ότου μαθαίνει ότι ο έρωτας της ζωής της θα παντρευτεί κάποια άλλη.

Θέλοντας απελπισμένα να σταματήσει τον γάμο και να γιατρέψει την πληγωμένη της καρδιά, η Ιβάντζελιν κάνει μια συμφωνία με τον χαρισματικό αλλά μοχθηρό Πρίγκιπα των Καρδιών. Ως αντάλλαγμα για τη βοήθειά του, της ζητάει τρία φιλιά, τα οποία θα δοθούν όποτε και όπου επιλέξει εκείνος.

Αλλά αφού δίνει το πρώτο φιλί που υποσχέθηκε, η Ιβάντζελιν μαθαίνει ότι τα παζάρια με έναν θάνατο είναι ένα επικίνδυνο παιχνίδι – και ότι ο Πρίγκιπας των Καρδιών θέλει πολύ περισσότερα από εκείνη από όσα έχει δεσμευτεί να κάνει. Έχει σχέδια για την Ιβάντζελιν, σχέδια που θα οδηγήσουν είτε στο πιο ευτυχισμένο τέλος είτε στη μεγαλύτερη τραγωδία...

ΟΛΕΣ ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΙΝΑΙ ΦΤΙΑΓΜΕΝΕΣ
ΑΠΟ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΚΑΙ ΨΕΜΑΤΑ. ΑΥΤΟ ΠΟΥ
ΕΧΕΙ ΣΗΜΑΣΙΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΤΡΟΠΟΣ
ΠΟΥ ΠΙΣΤΕΥΟΥΜΕ ΣΕ ΑΥΤΕΣ.

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ:
5.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

